

Oliver Twist.

Samfundsdroman

af

Charles Dickens.

(Fortset.)

„Naa, Oliver,“ spurgte Hr. Sowerberry paa Hjembejen, „hvordan synes du saa om det?“

Oliver forbereder unge Hr. Noah.

Da Prædicaanten var forbi, blev Oliver rigtig taget i Være. Det var just saadan en rar søgelig Tid: Ligtister var formelig paa Næse, saa i Løbet af nogle faa Uger fik Oliver en Del Døds.

Om nu disse Gudsfolks Eksempel lærte ogsaa Oliver Twist at sinde sig taalmodigt i sin Stæbne, vidste ikke hvem.

En Dag var saa Oliver og Noah ved vanlig Spisetid gaaet ned i Køkkenet for at imaafe i en lille Sump Lammekød, 1 1/2 Pund af det daarlige Hølskød.

„Naa du, Lemmedreng,“ sagde han, „hvordan gaar det saa med din Moder?“

„Hun er jo død,“ svarede Oliver. „Lad være og smul ondt om hende!“

„Blodet for ham op i Rindene, han tral Vejret hurtigt, og der kom nogle underlige Trækninger om hans Næsebor og Mund.“

„Hjælp! hjælp!“ brølede Noah, „Charlotte! Madam! den nu Dreng myrer mig!“

Charlotte svarede med et højt Brøl, og Madamen med et endnu højere. Den første kom farende ind i Køkkenet fra en Sidedør, hvorefter Madamen holdt sig paa Trappen, indtil hun havde faaet Bished for, hvordidt det ogsaa var raadeligt eller nødvendigt at gaa længere ned.

„Dit lille u-tal-nem-lige, neder-bræg-tige, mord—riste Utsyde!“ og ved hwer Støvelse gav hun Oliver et ordentlig Døst og ledjagede Døstet med et Brøl til Opplivelse af Se sit bit.

„Gaar det ikke,“ sagde Oliver, „men af Frygt for, at den ikke skulde forslaa, plumpede nu Madam Sowerberry ned i Køkkenet og hjalp til ved at holde paa Oliver med en Haand og trodse ham i Ansigtet med den anden.“

„Jes! Jes!“ sagde Oliver, „Stund dig, søde Noah! et Glas Vand!“

„Naa Gud, Charlotte!“ sagde Madam Sowerberry, „saa godt som hun kunde af Mangel paa Vejre og under en Overflod af todt Vand, som Noah havde høldt hende ned over Hoved og Skuldre, „aa Gud dog, saadan en Velsignelse, at vi ikke alle saa og blev myrde i vore Senge!“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

Natur, at Hr. Bumble fandt det kloge at forhandle, før han skred til at aabne Kuffader-Døren. Altsaa gav han først, som Indledning, Dreng et Spark, og holdt derpaa Munden hen til Nøglehullet og sagde i en dyb og ærefrygt-indgydende Tone: „Oliver —!“

„Lad os!“ svarede Oliver indenfra.

„Hører du, hvem der taler til dig, Oliver?“ spurgte Hr. Bumble. „Begynder du ikke at blive bange?“

„Nej!“ kom det nok saa læft.

Et Svær, der var saa vidt forskelligt fra, hvad han havde ventet, og hvad han plejede at høre, kunde umuligt andet end forvirre Hr. Bumble en Smule. Han trak sig tilbage fra Nøglehullet, rettede sig i sin fulde Højde, og saa i skum Forbavselse fra den ene til den anden.

„Kan De saa se, Hr. Bumble, at han er blevet gal?“ spurgte Madam Sowerberry. „Hvor kunde en Dreng, der var blot halvvejs ved sine fulde fem, vove at svare Dem saadan?“

Hr. Bumble var falden i dybe Tanker. „Nej, Madam,“ svarede han endelig, „dette her er ikke Galsskab, det er Rød!“

„Hvad er det?“

„Det er Rød, Madam, Rød, siger jeg!“ gentog Hr. Bumble højtidstidst. „De har so'tret ham for stærkt, De har lunligt støbt en Sjal og en Mand i ham som aldeles ikke passer for hans Stilling. Hvad skal Fattigfolk med Sjal og Mand? Havde De holdt ham paa Højrefuppe, saa var dette aldrig sket!“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

faa ham at se, før hun gif. Thi stant Drengen var yngre en han, havde de været Venner: de var blevet pryglede og fultede og spærret inde sammen abstillelige Gange.

„Hys, Dit!“ sagde Oliver, da Drengen kom hen til Laagen og fik sin maagre, lille Haand ud mellem Tremmerne. „Er der ingen anden oppe end dig?“

„Ne —“

„Du maa ikke sige, at du har set mig, Dit!“ forklarede Oliver. „Jeg løber væk, — de var saa flemme imod mig. Nu vil jeg se at komme igennem et andet Sted, jeg ved ikke selv hvor Du ser saa bleg ud, Dit!“

„Doktoren siger, at jeg dør nok snart,“ svarede Drengen med et træt Smil. „Det var rast, jeg fik dig at se, men stund dig nu, stund dig nu af Sted!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Jo, naar jeg først er død!“ mente Dit. „Det er nok rigtig, hvad Doktoren siger, for jeg drømmer saa meget om Himlen og Englene. Rys mig!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

„Ja, Dit! . . . Farvel!“ svarede Oliver. „Vi træffes nok igen, det er jeg vis paa. Du skal se, du bliver nok rask og formijsel!“

8.

Oliver gaar til London og træffer under Vejrs en lojerlig Tyr.

En lang Tid blev Oliver ved at løbe, naar han da ikke netop smuttede om og gemte sig bag Gærderne, af Frygt for at man skulde sætte efter ham og indbente ham.

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“

„Naa,“ bemærkede Bumble, „men saa vidt jeg kan se, er der nu ikke andet at gøre end at lade ham blive i vore derinde, til Sulten har taget paa ham, og saa slippe ham ud og holde ham paa Hænderne hele Resten af hans Læretid.“